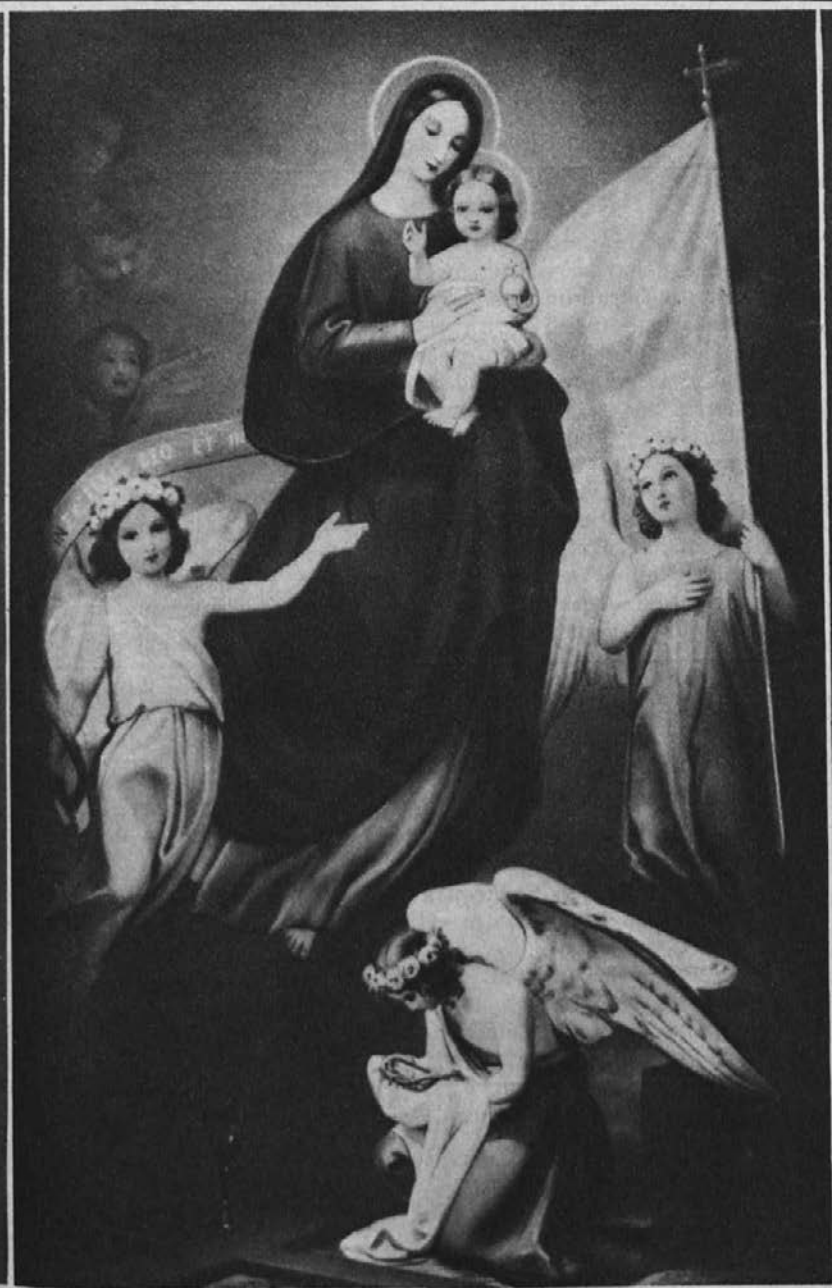

Poštšina plačana v gotovini!

Ođmev iz Afrike

Oktober 1935

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.** (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Rožni venci za misijone.

Kdo bi daroval iz ljubezni do Kraljice presv. Rožnega venca nekaj rožnih vencev za uboge zamorčke, ki so postali šele pred kratkim kristjani in nimajo nobenega rožnega venca, da bi nanj molili?

Misijonarji iskreno prosijo za rožne vence. Biti morajo močni in ne premajhni, ker si jih med dnevom nadenejo zamorčki na vrat. Žepov nimajo. Tudi stare ali raztrgane rožne vence sprejemamo, ker jih popravimo, predno jih pošljemo v misijone. Pravtako prosijo misijonarji za svetinjske.

P. Lagel, misijonar v sr. Afriki, katerega sliko vidite na zadnji strani ovitka, piše-Družbi sv. Petra Klaverja: Poslali ste mi 400 rožnih vencev. Rabil bi jih pa za moje zamorčke še enkrat toliko. O, kako so hvaležni zanje. Vsak zamorček zmoli prvi rožni venec za darovalca. — Hvaležno sprejema in posreduje misijonarjem Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana.

Vsak je svoje sreče kovač.

Mlademu človeku, ki ga Bog kliče v redovno življenje, je treba sledečih stvari, ako si hoče svojo srečo skovati:

1. **Snov.** To je poklic od Boga.
2. **Nakovalo.** To je želja po žrtvah in neumorno delo za rešitev duš.
3. **Kladivo.** To je krepka volja, ki pogumno premaga vse zapreke, da izpolni božjo voljo in namene, ki jih ima Bog z njim.

Misijonska duša: ali imaš vse to? Preberi knjižico »Poklic pomožne misijonarke«, ki jo dobiš pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1. Kuj železo, dokler je gorko. Mati božja Dobrega sveta naj te vodi.

Spomin na umrle.

† Msgr. Brandsma, ap. vikar v Kisumu. — Preč. o. Reumax iz misijonske družbe Belih očetov. — Br. Nikolaj, mis. dr. Belih očetov. — Preč. g. Janez Kmet, župnik pri Gorici. — Marija Brovet, Vič. — Ūsmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Afriški misijonar na obisku pri bolnikih.

Kakor sv. Frančišek,

tako piše p. Luka, superior frančiškanov iz misijona svetega Bonifacija, Izingolweni v Natalu.

Na priporočilo Nj. ekselence apostol. vikarja Adalbero M. Fleischer v Marianhillu se obračam do Vas. Seveda prošim vbogajme, a to delam v resnici v veliki sili in potrebi. Prosim, premislite sami:

Najprej se Vam moram nekoliko predstaviti. V avgustu 1932 smo prvi frančiškani iz naše provincije odrinili v Južno Afriko. Bili smo štirje patri in dva brata. Povabil nas je zgoraj omenjeni apostol. vikar. V teku pol leta smo se za šilo priučili jezika domačinov in ljudi nekoliko spoznali. Zdaj smo tu in pomagamo misijonariti.

Izredne razmere me silijo, da se obračam do usmiljenih src, da pomagajo v naših tukajšnjih potrebah. Zato Vam hočem tukajšnje razmere opisati.

Naš samostan.

V stanovanje nam služi majhna in stara kmečka koča, pa nam kar zadostuje, ker nismo razvajeni. Ako slučajno prenočuje pri nas kak gost, počivam jaz kar v naslanjalu. To hišico in še nekaj zemlje je 1929/30 leta kupil gospod apostol. vikar, da bi imel oporišče v svojem razsežnem misijonskem okraju. Pred nami je tu deloval en marianhillski pater, a se je moral izseliti, ker se je bila podrla ena stena pri hiši, pri cerkvi pa se je ena tudi že nagibala. Morebiti se bo tudi nam kmalu kaj takega primerilo. Stene hiše so iz blata, čeprav so zunaj ometane, streha

je pokrita s pločevino, a dež in veter imata na mnogih krajih prost dohod.

Vendar navzlic vsemu hočemo tukaj ostati in biti nekaka straža Jezusova ob presv. Zakramentu. Je tu med pagani vsaj tabernakelj in svéti v toliko paganskih sekt, ki jim je večna luč nepoznana.

**Naša »večna luč« svéti z malega prostora
po vsej prostrani deželi.**

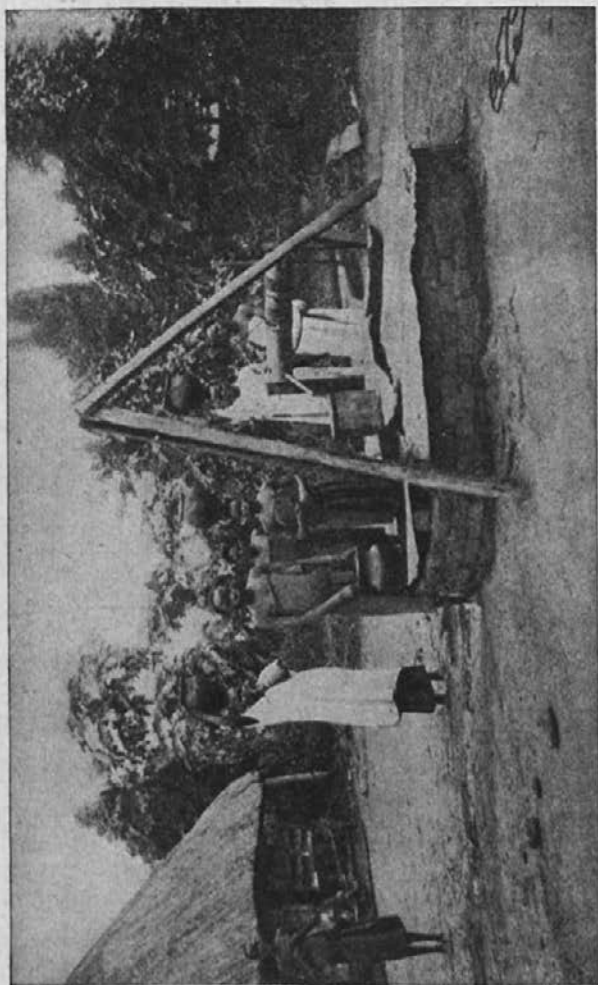
Kako je ljudem doma v Evropi dobro! Kadar hočejo, lahko obišejo Jezusa v presv. Zakramentu; ako pa katoličan tu pri nas to hoče, mora prehoditi velike daljave. Najbližja cerkva je od tu 53 km oddaljena. Zamorci z ene strani bi morali hoditi ves dan in še veliko reko Umzimkulu prekoračiti. Do večjih misijonskih postaj pa ne prideš, ne da bi prehodil 100 km. Pa kraj je še dosti obljuden, ponekod kar zelo.

To je torej naša verska okolica. Zdaj Vam bom pa povedal še drugo stvar, ki nas dela še bolj revne in pomoči potrebne. Okrog nas je polno sekt, ki se ponašajo z lepimi božjimi hrami in molilnicami. Zamorci pa so naravni ljudje, ki na zunanost mnogo dajo. Kako naj jim torej katoliška cerkev nazorno pokaže, da je ona tista »velika« cerkev, ki je za vse ljudi?! Ko pa ima tako borne božje hrame!

Naša cerkva je v resnici uboga. Je to le večja soba z enim oknom in navadnimi sobnimi vrati. Ob nedeljah pridejo zamorski kristjani po tri in štiri ure daleč in morajo ostati zunaj na žgočem solncu, ali pa se stisniti v tesni prostor in z nami vred prenašati strašno soparico. Ni čudno, da potem ne pridejo ne pagani ne protestantje. Vzrok je omenjeni; tako mi je pripovedovala neka žena.

Kristjani vedno prihajajo in povprašujejo: »Oče, povej nam, kdaj dobimo novo cerkev?« Kaj naj jim odgovorim? Sami vedo, da je kriza, saj na lastni koži okušajo lakoto in pomanjkanje. Imeli so najprej grozno sušo, potem kobilice. Štiri angleške funte denarja so že žrtvovali, toda kaj je to ob tej draginji, ki je tu! Kaj dobiš za 4 angl. funte?!

Kdaj se bo na našem griču bleščala nova cerkva in veselo zrla v okolico? Kdaj bo vabila k sebi in oznanjala, da je ona zastopnica velike rimsko-katoliške cerkve — ama Roma, kakor ji pravijo v svojem narečju. O, kdaj pridejo tisti časi! In kdaj bodo kristjani, ko bodo ob ne-

Vodnjak v zamorski vasi.

deljah pripotovali tako dolgo pot, že od daleč zagledali hišo božjo, cilj svojega pota?!

Ko bi imeli zaenkrat vsaj zasilno cerkev, iz lesa in pločevine; kar bi se pozneje porabilo za šolsko poslopje. Vsaj za prvo potrebo bi bilo. Za zidavo prave cerkve manjka tu vsega potrebnega: vode, kamenja, peska...

Tako sem izpolnil škofovo željo in Vam opisal položaj svoj in svojih kristjanov. Mi se hočemo zadovoljiti, kakor nekoč sv. Frančišek, z najpotrebnejšim, a nabirati

hočemo kamenčke za hišo božjo, da bo večna luč tu v tujini vedno bolj svetila in oznanjala človeškim srcem Jezusovo pričujočnost.

Znamenje, kateremu se bo nasprotovalo.

Apostolski vikarijat Kartum.

Poroča p. Janez, sin presv. Srca Jezusovega.

Pred enim letom sem sezidal v tej nepregledni nubijski puščavi majhno kapelico za uboge zamorce, ki so bili poprej sužnji in jih je vse zaničevalo. Jaz sem to vedel; kajti komisar, ki sem mu svoj načrt odkril, mi je rekel: »Ti abidi (sužnji) so vsem pristudeni: belim in mohamedancem.«

Ubogi zamorci so bili na svojo kapelico zelo ponosni. Zbirali so se v njej, se učili katekizma in prepevali v njej svoje pesmi. V kočah, ki so stale okrog kapelice, so spali. Vsak mesec je prišel pater z vozom žita, in vsak revež je dobil delež, ki mu je zadostoval vsaj za deset dni. Vdove in sirote so prihajale večkrat na mesec po podporo. Dne 3. januarja letos smo slovesno obhajali obletnico začetka misijona. V senci priprostega križa so se zbrali kristjani in pagani, in jaz sem jim razložil pomen te slovesnosti.

Že ponovno je v preteklem letu poskušal zli duh ovirati moje delo. Proti koncu leta so me nesramno zatožili in sem se moral zagovarjati pred sodnikom. Drugič je prišla tolpa protivnikov, ki so jo očitvidno poslali pagani, je vlomila v moje stanovanje, obvladala katehista, da je moral molčati, in je grozno klela in sramotila sv. križ. To leto pa je menda hotela zloba ljudi napraviti rekord. Že poprej so mi povedali, da neki ugleden pagan čaka samo na ugodno priliko, da uniči moje delo. To me pa ni kaj vznemirjalo. Mislim sem: Tako bo, kot bo Bog hotel.

Bilo je 3. marca, sobota, torej na dan, ki je posvečen Materi božji. Brat katehist je bil šel obiskat ljudi po kočah, da pokliče reveže v kapelo, kjer se jim bo delila miloščina; jaz pa sem medtem razlagal krščanski nauk v šoli. Brat je zapazil, da mu sledi gruča paganov, ki postaja vedno številnejša. Iz previdnosti se je vrnil v misijon. Ker tam mene ni dobil, je počakal. Pač ni vedel, da

so mene tačas pagani izpraševali in me izročili vojaku, ki me je odvedel h komisarju.

Mirno sem šel z njimi in poslušal, kako so me tožili: »Danes zjutraj ste podkupili več majhnih otrok in jih peljali v kapelo, da so tam molili. Ali ne veste, da je to protipostavno? Vaš misijon Vam bomo zaprli.« Skoraj lastnim ušesom nisem mogel verjeti in je trajalo precej časa, da sem se zbral. Potem sem jim rekel, da to vendar ni nič hudega. Naposled so sklenili, da je vsaka sodna razprava nepotrebna, zahtevali so, da se misijon takoj

Koliko neboljenih otročičkov je misijonar našel zavrženih, zapuščenih. V njegovi hiši najdejo vsi zavetje.

zapre. Stal sem zastražen med vojakom in paganskim glavarjem in sem ob belem dnevu moral gledati, kako so mi uničevali (ne samo zaprli) misijon, torej delo, kateremu sem bil posvetil vse svoje življenjske moči. Le križ so mi pustili, da sem ga vzel seboj. Zdaj stoji križ na mizi v moji ubogi sobici sredi puščave.

Jokal nisem, zakaj svest sem si bil, da je Bog močnejši kot so peklenške moči, in da On vlada svet; močem pekla pa so določene gotove meje in gotov čas. Spomnil sem se dobrotnikov, ki so pomagali, da smo mogli postaviti te borne kočice in jih vzdrževati; tudi njim se je ta čas godila krivica.

Na to so prišli dnevi, polni strahu in nevarnosti. Toda kmalu se je pokazalo, kako lepe sadove donáša ljubezen do bližnjega. Ljudje so začeli godrnjati zoper očividno krivico, ki se mi je zgodila. Najbolj glasni so bili reveži, berači, slepi, vdove in sirote, ki so vedno dobivali pomoč in tolažbo v misijonu, in to brez razložka, bodisi pagani ali kristjani. Zbrali so se naposled in šli neustrašeno k poglavarju in se pritožili nad krivico, ki se mi je zgodila. »Kaj je pater hudega storil? Dober mož je, da takega ni v vsej deželi. In kdo bo zdaj nam ubožcem dajal jesti?« Tako so tarnali.

Ko to pišem, se mi je krivica že deloma popravila. Dali so mi nov prostor, sicer prazen in gol, in bo treba vse iznova zopet postaviti. Pa naj so kože še tako preproste, kakih 100 koč bo stalo vsaj 100 funtov šterlingov. In kdo naj mi danes da toliko denarja?

Letos preživljam žalostno veliko noč. Pred menoj leži puščava, okrog mene je zbranih kakih 100 zamorcev, ki jih vse sovraži in prezira, deloma zato, ker so zamorci, deloma, ker so kristjani. Vsi ti me prosijo za hrano in streho. Druge pomoči jim ne morem dati: nastanil sem jih na prostem pod palmami. Pa so se izprva prav po otročje bali, češ: »Pater, kaj pa, če pride duh in me za noge zvleče drugam, ko bom spal? In ako zli duh pokrade moje koze in požre še tisto malo žita, ki si mi ga ti dal?« Jaz jih tolažim, naj se ne boje, ker da bom izprosil od Boga prav posebno varstvo in blagoslov. In res: to jih je potolažilo. Zdaj so tiho.

»Da niste v Vašem misijonu postavili križa, bi se Vam ne bilo zgodilo toliko neprijetnega,« mi je rekel nekdo, ki se je delal, da mi dobro želi in da mi daje dober svet za prihodnje. Odgovoril sem mu: »To vam rad verjamem; saj v evangeliju stoji zapisano, da bo On v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo... Ali ne verjamete, da je misijonarjeva dolžnost, da opozarja vse ljudi na križ, pa čeprav je križ «judom v pohujšanje in paganom v sramoto»? Moj svetovalec je na to umolknil; jaz pa sem bil zadovoljen sam s seboj, ker sem zdaj za gotovo vedel, da je bil vzrok vseh napadov in sramotenj sovraštvo napram križu. Sem pa tudi prepričan, da se bo križ sedaj v teh krajih tako utrdil, da ga nihče več ne bo izruval iz src vernikov, ker kakor je pri Izveličarju sledila velikemu petku velika noč, tako se mora goditi tudi njegovi nevesti sv. Cerkvi.

Sefev in žetev, pa veselje in skrb z njo.

Apostolski vikariat Bukoba.

Pismo apostol. vikarja škofa Huwilerja, od Belih očetov.

Moj vikariat preživlja dneve strahu in skrbi. V teh dneh so mi bila prava uteha in pomoč lepa darila dobrotnikov. Predstojniki raznih postaj me prosijo od vseh strani, naj jim pošljem duhovnih pomočnikov. Toda, žal, blagajna je prazna. In vendar vem, da so ti klici na pomoč vsi zelo opravičeni. Vse postaje se od dne do dne lepše razvijajo, tako da se povsod vidi božji blagoslov. Milost božja izdatno deluje v dušah ubogih zamorcev in nešteto jih hiti v naročje sv. Cerkve.

Nedavno sem ustanovil misijon v Karagwe. Patri so tam dobili že šest šol; pa komaj so bili tam en teden, že so me prosili, naj jim pomagam, da bodo ustanovili še dvanajst novih šol. Njih prošnjo je podpiral sam kralj te dežele, ki je kristjan. Da bi jim ustregel, bi pač moral imeti neizčrpen zaklad. In vendar: milost božja kliče! Ako misijonarjem ne izpolnim želje, bo na stotine duš oškodovanih.

To, kar sem dejal o misijonu v Karagwe, bi lahko petkrat ponovil glede drugih misijonov. Tudi iz skupnih taborov, kjer bivajo bolniki s spalno boleznijo, mi prihajajo take prošnje. Te tabore je vlada ustanovila in so sedaj v dušnem oziru v moji oskrbi. Vsi smo ginjeni, ko vidimo, kako ti ubogi bolniki hrepene po duhovni tolažbi. Kakor hitro so misijonarji odprli prvo šolo med njimi, se jih je prvi dan vpisalo nad sedemsto. Morali smo vpeljati še eno šolo. V teku leta bo iz obeh šol naraslo do sedemsto katehumenov, ki bodo želeli prejeti sv. krst. Isto se bo zgodilo v ostalih petih taborih, ki so deloma že v obratu, ali bodo pa v kratkem. Koliko lepih nad za prihodnost! Toda, kako naj spravim bogato žetev pod streho, ako me dobrotniki ne podpro? In to žetev je zasejal sam božji Zveličar!

Zahvalim se za nov katekizem. Rad bi se učil za duhovnika.

Da bi vsak vedel.

»Želim, da bi vsak vedel, da sem sama ljubezen in da mojemu srcu nič tako hudo ne de, kakor če kdo dvomi o moji dobroti. Moje srce nima le usmiljenja z grešniki, marveč se tem bolj veseli, čim bolj more popravljati, da le ni zle volje... Ko bi ti vedela, kako rad pre naredim dušo, če še tako globoko tiči v revščini, da mi le pusti delati. Ljubezni je treba le ene stvari: da se ji človek ne upira. In dostikrat od duše, ki jo hočem posvetiti, ne zahtevam nič drugega, kakor da mi pusti delati...«

(Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.)

Kratka misijonska poročila.

Sestra M. Felicita, Huruma, vzh. Afrika. Lepo se zahvaljujem za poslani zvon in vse druge lepe stvari. Bog povrni! Zvon je sicer majhen a zelo lep in ga bomo v kratkem obesili v naš zvonik. Perilo nam bo tudi zelo prav prišlo. Vsak dan molimo za svoje dobrotnike.

Skof Wilson, apostolski vikar v Siera Leone. Zelo bi vam bil hvaležen, ako bi mi poslali 500 ali 1000 mašnih intencij. Na mnogih postajah jih sploh nimajo, ker vikarijat je zelo reven. Hišice in cerkvice so tako majhne, da manjših nisem še videl v vsej zah. Afriki. Moja služba tu je težka in odgovorna. V mestu je sedemdeset protestantskih cerkva, katoliški pa le dve. Ena teh je zelo lepa in še nova — toda stolnica je zelo revna. Stanujem in spim v zakristiji. Med menoj in med oltarjem je le eno okno. Začel sem zbirati denar, da bom povečal cerkev. Podrl bom tudi del hiše, ki meji na prezbitarij. Postaviti moram drugo cerkev, ki bo prostornejša in bolj zračna. Ali bi mi mogli pomagati, da svoj načrt izpeljem? Potreboval bi približno 3000 funtov. Vem, da se lahko zanesem, da boste storili, kar bo v vaših močeh.

P. Feuvrier, misijon Sal Farat-siho. Lahko si mislite, kako sem

bil vesel vaše pošiljkatve, ko sem jaz srečni človek, toliko lepih stvari dobil za svoj misijon. Predvsem: monštranco! Kadar jo pogledam, mi je srce polno hvaležnosti do blage darovalke. Drevi jo bom slovesno posvetil, ko se bodo začele letne duhovne vaje za katehiste in vso mladino (okrog 500 udeležencev!). Kako se bodo čudom čudili moji Malgaši ob tem prizoru! Navzlic našim upom se nam ni posrečilo, da bi bili zidove nove cerkve zadosti visoko dozidali; morali smo delo prekiniti in streho odložiti za prihodnje. Samo za obok in ostrešje bo treba 20 tisoč francoskih frankov. Vsak dan molim in prosim vašo pokojno ustanoviteljico, da obudi gorečih src, ki bodo želela, da se božje kraljestvo po misijonih vedno bolj širi in da bodo tudi v prilog moji novi cerkvi globoko posegli v žep. Že v naprej se dobrotnikom srčno zahvaljujem in jih prosim, da pošljejo svoje prispevke Družbi sv. Petra Klaverja, ki je prav po božji Previdnosti postavljena v podporo misijonom.

P. Rutig, Bizana, Condolandija. Kako genljivo je, kadar pobožni zamorci kleče pred sv. Rešnjim Telesom, ko je v cerkvi izpostavljeno! Ob procesiji sv. Rešnjega Telesa uživam bolj, kot bi mogel užiti

vati ob še tako sijajnih veselicah v Evropi. Tu je vse kakor doma, samo da imajo naši zamorci še prav posebno ljubezen za vse to, kar je božje in nadnaravno. Zdi se, ko da je našim novim kristjanom vera mnogo bolj naravna nego kristjanom doma; ker kristjani Evrope

so sv. vero takorekoč podedovali po dolgi vrsti svojih prednikov. Pri nas se ponavljajo milosti prvih kristjanov. Čeprav po zunanje vidiš le zamorce pred seboj, so to vendarle otroci božji, ki imajo več prvin sv. Duha ko mi.

Rožni venec.

Piše p. De Hovre, oblat Brezmadežne, misijonar v Južni Afriki.

V neki majhni kočici v Elandsfonteinu ob vznožju strmega hriba je stanovala mala Marija s svojim pagan-skim očetom Phineas in malim bratcem Jožefom. Oba otroka sta bila katoličana, ker njih mati jih je bila dala krstiti v misijonski cerkvi De Wildt. Vsak dan na vse zgodaj je morala Marija gnati vole, krave in koze na pašo; ob gorskih senožetih je rastla namreč dobra trava. Tako je Marija preživela svojo mladost sredi strmih gora. Včasih se je počutila tako sama in zapuščena. Začela pa je moliti rožni venec — in mir in sreča sta se ji naselila v nedolžno otroško dušo. Čutila je bližino božje Matere in je bila trdno prepričana, da jo bo Marija v slučaju nevarnosti in potrebe varovala.

Kako srečna je bila Marija, ko je njena zemeljska mati še živela. Tedaj je mati poslala vsako jutro svojo hčerko snažno oblečeno k sestram v De Wildt v šolo. Oh, da je morala mati zboleti in umreti!

Marija se je jasno spominjala, kako je mati bolna ležala z nabrekli obrazom in objokanimi očmi in se lovila za sapo. Pa sta prišla p. De Hovre in sestra Blanka. Sestra je prižgala dve luči, sosede so pokleknile po tleh, pater pa je podelil materi svete zakramente za umirajoče. Po končanem opraviilu je mati poklicala Marijo, jo blagoslovila in ji rekla: »Ljuba moja mala Marija, glej, jaz bom sedaj umrla, toda Marija, božja mati bo tudi tvoja mati, dokler boš pridna in na Boga zaupala. Glej tu moj rožni venec; pogosto sva skupaj molile svoje molitve, zdaj ga boš molila sama, a tudi zame. Kadar boš molila rožni venec, bo Marija blizu pri tebi in ti bo pomagala v potrebi.« Potem je šepetala z umirajočim glasom: »Marija, tudi za očeta moraš mnogo moliti!« Potem je mamica zatislila oči in mirno obležala.

Drugo jutro je Marija hotela k mami, pa je bilo polno ljudi v sobi in sveče so gorele in oče je jokal. Marija je vedela, da je mati umrla.

Popoldne je bil pogreb. Prišli so duhovnik in sestre. Duhovnik je dolgo molil in je rakev pokropil z blagoslovljeno vodo. Potem so položili rakev v zemljo in duhovnik je vrgel prsti na njo in potem še oče in sestre, in na posled tudi Marija. Sestra Blanka jo je peljala domov. Vso pot je jokala in ni izpregovorila besedice.

Ko so minuli dnevi žalovanja, je rekel oče svoji mali Mariji, da je pastir ušel od hiše in da bo ona morala poslej pasti živino. Že drugo jutro na vse zgodaj se je Marija odpravila na pašo. Seboj je nesla skledico koruze za hrano podnevi, in pa rožni venec si je obesila okrog vratu. Tako je imelo sedaj biti dan na dan, teden za tednom, leto za letom, toliko časa, da bo Jožef toliko dorastel, da bo trden za na pašo. Potem bo pa ona doma opravljala hišna opravila: kuhala in obdelovala vrt.

Le nedelja je bila za deklico samotarko velik in srečen dan. Zjutraj zgodaj se je napotila z drugimi ljudmi vred iz Elandsfontein-a v De Wildt k sv. maši. Kako se ji je tu lepo zdelo v cerkvi! Kako ves v lučih je bil oltar in na njem vse polno lepih cvetlic, kakor se le v Afriki dobijo! Kako so lepo peli! In kako so bili vsi ljudje dobri in prijazni! Posebno še pater in sestre. — Oh, ko bi še oče enkrat hotel ž njo, da bi vse to videl!

*

Marija je dorastla v sedemnajsto leto. Bila je gibka in močna deklica. Njenega očeta so sedaj začeli obiskovati tuji možje. Mariji se je zdelo, kaj to pomeni. S strahom je opazila, da je bil čarovnik izmed vseh najbolj vsiljiv. Vsak dan je prišel v svoji čarovniški opravi. Imel je okrog pleč kože divjih mačk, okrog vratu pa niz čarodejnih koščic. In prišlo je, česar se je bala: oče je Mariji povedal, da bo sedaj čarovnikova žena, in sicer že tretja po številu. Dal je zanjo 35 funtov. — Kako naj Marija očeta prepriča, da ona kot kristjana ne sme vzeti moža, ki ima že dve ženi?! Ali naj ga omeči s prošnjami? Bilo bi zaman! Po splošni postavi je otrok očetova last in on ga sme prodati komur hoče. Tisto noč ni zaspala niti minute; kajti že drugi dan je imel pohotnež priti in odpeljati Marijo. Ne, rajši umrje! Ampak še poprej bo skušala pobegniti.

Še tisto noč je šla od hiše in tekla, kolikor so jo nesle noge. Malo je počivala in zopet bežala v daljavo, da je ne bi mogla oče in čarodej doteči. Imela je srečo. V Johannesburgu je našla dobre ljudi, ki so jo vzeli v službo. Tu se je popolnoma podala v svojo dolžnost, da zvesto služi svojemu gospodarju in da mu pridno dela. Služiti je hotela tudi Bogu in zvesto živeti po njegovih zapovedih. Pa tudi do očeta je hotela izpolniti svojo dolžnost, da je molila

Požja dobrota skrbi tudi za uboge zamorske sirote, ki so brez staršev. V Afriki nimajo kruha, pač pa neke vrste polento.

zanj kot ji je bila mati naročila rekoč: »Otrok, moli mnogo za svojega očeta!«

V delu in molitvi so ji tekla leta. Tedaj pa je prišla vest, da je v Elandfontein-u izbruhnila malarija in da je že več ljudi umrlo. — Marija je poizvedovala bolj natančno in zvedela, da je tudi njen oče bolan. Deklica ni odlašala niti trenotek. Kakor je bila pred par leti od doma ušla, tako je zdaj sklenila, da se vrne. Hotela je očetu streči v bolezni in mu dati denarja, ki si ga je bila s trdom prislužila. Hotela je Boga tako zelo prositi, da se oče izpreobrne, kot bo le mogla; kajti: zdaj ali nikoli!

Boječa je stopila čez prag domače hiše. Tu je ležal oče na smrt bolan brez prave postrežbe. Odprl je oči in spo-

znal svojo hčer. Milo se mu je storilo in niti besedice ni spravil iz grla. Tudi Marija je bila ginjena in je jokala. Pokleknila je k postelji in rekla: »Odpustite oče, odpustite!« On ji je položil roko na glavo in je tudi jokal... Oče in hči sta bila sedaj ene misli.

Marija se je takoj lotila dela in je napravila očetu zavrelico iz zdravil, ki jih je bila prinesla s seboj. Noč in dan se skoro ni genila od bolnikove postelje in res: ni bilo dolgo, že se je očetova bolezen obrnila na bolje. Pa se je zgodilo, česar ne bi bil nihče pričakoval: oče je ozdravel, a hči je zbolela; nalezla se je bila mrzlice. Sedaj je bil pa oče bolniški strežnik in še prav po materinsko skrben. Udana v božjo voljo je Marija ležala na postelji in neprestano molila rožni venec. Zdelo se ji je, da se ne bi bala umreti, ako bi bilo treba. Večkrat je stari Phineas naskrivnem opazoval svojega otroka, ko je tiho in mirno molil in svoje oči, od mrzlice vnete, dvigal zaupno proti nebu. Ob tem je tudi njega prevzelo in je začel jokati...

Bolnica je poslala po duhovnika, da bi jo previdel za smrt. Oče ji je pripeljal patra. Potem je začela umirati in njene zadnje besede so bile: »Sveta Marija, mati božja, prosi za nas ob naši zadnji uri. Amen.«

Marijo so pokopali. Pogrebci so se molče vrnili domov. Oče Phineas je bil ves potr, da je komaj hodil ob strani duhovnika misijonarja.

»Oče, tu je rožni venec, ki ga je imela pokojna vedno v rokah,« je rekel in dal patru rožni venec. »Povej mi,« je prosil, »kakšna moč je v tej stvari. Še ko je moja rajna žena živela, sem bil često do nje siróv in jezast; pa je vselej vzela ta molek v roke in ni mi odgovorila žal besede. In hčerka ravno tako. V svoji bolezni je dobivala moč in tolažbo po molitvi rožnega venca, to sem videi. Vem, da je po tej molitvi ostala dobra sredi svoje paganske okolice. Ko sem videl, kako je v bolezni svoje bolečine prenašala mirno in udano, sem takoj vedel, da mora biti to po tej molitvi. In med molitvijo je tudi mirno umrla.«

Duhovnik je bil ganjen in je poučil paganskega očeta o moči molitve, zlasti molitve svetega rožnega venca. Govoril mu je o božji materi, ki je tudi naša mati in kot nobena druga mati zvesta varhinja svojih otrok.

Po tistem je Phineas večkrat obiskal patra. V njem je vedno bolj zamiral paganski duh in vedno gorečnejše se je pripravljaj na sv. krst. Na dan sv. krsta je prinesel ves denar, ki ga je bila Marija zaslužila v Johannesburgu in rekel patru: »Tu je denar, ki mi ga je dala Marija kot moj

zvesti otrok. Tega denarja sedaj kot kristjan ne morem imeti. Tu je 50 funtov. Stori ž njimi, kar hočeš.»

Kako je bil misijonar tega denarja vesel! Že zdavnaj je želel, da bi postavil v Elandsfontein-u cerkvico, a denarja ni bilo. Sedaj se je lepo zahvalil rekoč: »Phineas, s tem denarjem bomo v Elandsfontein-u zidali cerkvico in bomo v njo postavili lepo podobo Matere božje Marije.»

Cerkvica je bila kmalu izgotovljena. Vsak dan je prihajal Phineas in v njej molil sv. rožni venec. Ljudje, ki so ga videli, so rekli: »Kako dobra je res Marija, Mati božja, da je premenila trdo in zakrknjeno srce tega moža v mehko in pobožno.»

Kmalu pa je začel mož pešati. Rekel je: »Pot v nebesa mi je vedno krajša.« Neko mrzlo zimsko jutro so ga ljudje našli mrtvega pred podobo Matere božje v cerkvici. Pater je vzel mrtvemu možu rožni venec iz rok in ga obesil za spomin poleg Marijine podobe. Še dolgo potem so ljudje kazali ta rožni venec svojim otrokom, ko so hodili molit v cerkvico, in dopovedovali, kako Marija z milim svojim pogledom omeči trda človeška srca. Dopovedovali so, kako dobra je Marija vsakemu, ki pobožno moli sv. rožni venec, in mu pomaga v vseh potrebah, zlasti pa ob smrtni uri.

Veselje in hvaležnost za knjige, pisane v zamorskem jeziku.

P. D a m e s, misijonar v Mill-Hillu, piše iz misijona Dabaní v Ugandi:

Ne morem povedati, kako sem vesel in hvaležen, ko pregledujem knjigo »O muk wano«, ki ste jo natisnili za misijon Uganda. Prepričan sem, da se bo mnogo otrok s tem približalo naši sveti veri s pomočjo milosti božje. Opo-minjal bom učence, naj pred vsako učno uro molijo za svoje dobrotnike, jaz pa bom v z a h v a l o o p r a v i l p e t s v. m a š. Še bomo radi pripovedovali našim kristjanom in bravcem o Družbi sv. Petra Klaverja in njeni pokojni ustanoviteljici.

P. K e n d a l, D. J., piše iz Salisburga, Rodezija:

Pošiljam potrdilo, da sem prejel 25 zabojev knjige »Rupengu« (tiskane v jeziku domačinov, izdala Družba sv. Petra Klaverja). Naročeno mi je od našega apostolskega vikarja, našega predstojnika p. Beislya in vseh misijonarjev, ki delujejo v tem vikariatu, da se zahvalim za

izredno lep dar, ki smo ga dobili od Vaše družbe. Bodite uverjeni, da se Vas bomo spominjali v molitvah in pri presv. daritvi. To je res krasno darilo, ki bo pomagalo širiti dušne dobrine. Prav gotovo bo to tudi poroštvo za še večje milosti in božji blagoslov, ki bo iz nebes rosil na nas kot sad toliko gorečih molitev in nesebičnih žrtev tistih ljudi, ki jih je Bog izbral, da so orodje v rokah njegove previdnosti.

Za pomoč v raznih zadevah se zahvaljujejo: B. Ž. Ljubljana, za dobljeno zdravje. — A. V. Struga, za ozdravljenje ljubega sinčka. — T. N. P., da se je zopet našla izgubljena stvar; priporoča se še nadalje. — H. M. V., za dobljeno zdravje in se še znanprej priporočam. — G. Ž. F. Trbovlje, za dobljeno službo. — M. J. Dvor, za uslišano prošnjo. — P. R. Ljubljana, za večkrat uslišano prošnjo. — B. Marija, Ljubljana, za uslišano prošnjo. — B. A. Ljubljana, za uslišano prošnjo. — T. P. Strmica, za večkrat uslišano prošnjo in se ji še priporočam. — C. P. Trbovlje, za dobljeno zdravje. — M. P. Polhov gradec, za dobljeno zdravje. — F. F. Vinica, za uslišano prošnjo. — I. Ž. Maribor, za večkratno uslišanje se zahvaljujem mami in za zdravje moje mame. — K. K. Češnjica, za uslišano prošnjo v neki važni zadevi. — R. D. Ljubljana, za uslišano prošnjo in se ji še priporočam. — S. Studenice, za dobljeno ljubo zdravje. —

I. P. Cerknica, za uslišano prošnjo. — N. N. za ozdravljenje nog in se ji še priporočam. — F. K. Dol. Logatec, za uslišano prošnjo.

J. A., župnik, za pomoč v hudi stiski. — M. K. za uslišano prošnjo. — R. K. Celje, za dobljeno zdravje in se ji še priporočam v dušnih in telesnih zadevah. — N. J. Ljubljana, za dvakratno uslišanje. — M. O. Strane, za pomoč v važnih gospodarskih zadevah. — M. Z. Sv. Jurij pri Kranju, za uslišano prošnjo v neki posebni zadevi. — D. A. Maribor, za prestano težko operacijo in se goreče priporočam še v neki drugi važni zadevi. — E. K., vojniki v Boki Kotorski, v silno težki in zamotani zadevi, kjer ni bilo videti nobenega izhoda več, sem se obrnil s polnim zaupanjem na služabnico božjo. Že v teku petih dni se je vsa zadeva obrnila tako, da sem danes brez skrbi. Mariji Tereziji se imam zahvaliti za to veliko milost. Zato vsakemu priporočam, da se zateče k njej in gotovo bo uslišan. — E. Z. Ljubljana, za uslišano prošnjo. — M. K. Javorje, za dobljeno pomoč. — M. K. Grabonoš, za dobljeno ljubo zdravje otroku. — M. L. Konovo, za uslišano prošnjo. — L. A. Ljubno, za ozdravljenje moje žene po težki operaciji. — K. H. Kolobje, za pomoč v neki zelo kočljivi zadevi. — M. L. Solčava, za hitro pomoč v neki važni zadevi. — Č. Š. Celje, za dobljeno zdravje. — P. M. Šmarje, za uslišano prošnjo. — Z. Č. Kranj, za uslišano prošnjo. — I. K. Grahovo, za dobljeno zdravje.

K. Z. Beograd, za uslišano prošnjo. — Š. K. Celje, za dobljeno ljubo zdravje. — M. A. C. za dobljene milosti. — B. K. Amerika, za uslišanje v dveh važnih zadevah. — M. J. Kamnik, za dobljeno pomoč v stiski. — A. K. G. Bistrica, za uslišano prošnjo. — M. B. in M. B. Šiška, za uslišane prošnje. — K. T. Mišidol, za uslišano prošnjo in se ji še priporočam. — N. N. Vrhnika, za dobljeno zdravje. — R. K. Makole, za večkratno uslišanje. — M. G. Brusnice, za dobljeno zdravje. — N. N. Ugovica, za dobljeno pomoč v bolezni in se ji še nadalje priporočam za pomoč v raznih zadevah. — L. Z. Vel. Kikinda, za pomoč v družinskih zadevah. — P. Š. Sl. Konjice, za uslišano prošnjo in se še nadalje priporočam v važni zadevi. — F. H. za srečno prestano operacijo in se še priporoča. — K. F. Vič, za uslišano prošnjo.

V neki zadregi sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji z oblubo, če bom uslišan, da bom dal javno zahvalo v »Odmevu«. Bil sem uslišan. Zato se ji tisočkrat najsrdneje zahvaljujem za njeno pomoč ter jo prosim, da mi še nadalje pomaga v vseh težavah, da jih bom srčno premagal.

Jožef D., 3. bataljon, Džakovice.

Dolžnost me veže, da se zahvalim Mariji Tereziji, mamici zamorčkov, za ljubo zdravje, katerega mi je izprosila v tako težki bolezni. Prosim jo še nadalje za zdravje moje sestre in še v neki drugi zadevi. Prosim objave v »Odmevu«.

F. C., Radomlje.

Več mesecev že dolgujem zahvalo dobri mamici grofici Mariji Tereziji Ledochowski za ljubo zdravje. Dolgo časa sem imela hude bolečine v križu. Včasih je prišlo tako hudo, da mi skoro ni bilo moč za prestati. Z velikim zaupanjem sem se obrnila za pomoč k oni, o kateri sem v »Odmevu« že toliko čitala, kako je dobra in kako rada pomaga. — Zahvalim se ji tudi za pomoč, izkazano moji hčerki pri zaključnih šolskih izpitih ter jo z zaupanjem še nadalje prosim pomoči v neki važni zadevi. Prosim javne objave v »Odmevu«, ker sem obljubila.

A. G., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: M. M. Gradišča, za pomoč v neki važni zadevi; N. N. za ljubo zdravje; N. H. Sl. Konjice, za ljubo zdravje posebno za posluh; N. N. iskreno prosi pomoči v velikih zadevah; F. S. Iljaševci, za zdravje ljubemu otroku; N. N. Gorenjsko, za ljubi družinski mir in medsebojno zastopnost; M. S. L. v neki važni zadevi; K. F. Ljubljana, v neki zadevi; M. Z. Dol pri Hr., za srečo in zdravje pri živini; S. J. Ljubljana, v neki važni zadevi; B. F. v neki važni družinski zadevi; S. A. Št. Vid, za ljubo zdravje; F. S. Lukovica, v neki zadevi; S. J. Ljubljana, za zdravje v težki bolezni; I. J. Ljubljana, za pomoč v neki zadevi; I. L. Mojstrana, za zdravje bolnih oči in v en poseben namen; K. M. Pesje, za ljubo zdravje; M. G. Sv. Lovrenc, za ljubo zdravje; N. N. v neki mučni sodnijski zadevi; S. J. za spreobrnjenje neke osebe v tujini; N. N. v težkih dušnih in telesnih zadevah; M. S. Ljubljana, za ljubo zdravje; M. V. Bled, za zdravje; N. N. Sv. Marjeta, za zdravje ljubemu sinu.

Popolni odpustek,

za člane Družbe sv. Petra Klaverja, pod navadnimi pogoji:

15. oktobra, praznik sv. Terezije.

28. oktobra, praznik sv. apostolov Simona in Juda.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čuč.

Toplo priporočamo:

Klaverjev misijonski koledar 1936.

Cena 5 Din. Kdor naroči 10 izvodov, dobi enega v dar.

Misijonski koledarček za mladino 1936.

Cena 3 Din. Kdor naroči 10 izvodov, dobi enega v dar.

Oba koledarčka je izdala Družba sv. Petra Klaverja in se tam naročata.

Mislimo, da ni potrebno ponovno povdarjati, kako lepo delo za misijone vrši tisti, ki razširja in naroča naše zanimive in lepe misijonske koledarčke. Zato se za številno naročbo toplo priporočamo.

A. F. E. R.

Africanae

Fraternae

Ephemerides

Romanae

Ta naslov nosi glasilo rimske konference za katoliške misijone v Afriki »Conferenza Romana delle Missioni Cattoliche d'Africa«. Pravkar je izšla 4. številka v založbi Družbe sv. Petra Klaverja, en zvezek, 94 strani v 8°, ki objavlja študije o afriških razmerah enako kot prvi trije snopiči pred njim. To je nekako nadaljevanje krasne razprave p. Henri Dubois-a D. J. »Traité de Missiologie pratique«, ki je vzbudila veliko zanimanje v misijonskih krogih. V reviji AFER pišejo misijonarji o svojih misijonskih doživetjih. Cena zadnjega snopiča je poštne prosto 20 Din. Znižana cena za misijonarje ali dobrotnike, ki bi zvezek poslali kakemu misijonarju, je 12 Din. Članki so tiskani v nemškem, angleškem, francoskem in italijanskem jeziku. Vsebina vsakega članka je na čelu nakratko obrazložena v latinščini.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Bosku, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski: J. L. za uslišano prošnjo in prosim še za nadaljno pomoč; F. K. Polhovgradec, za dobljeno zdravje; M. M. in J. D. Maribor, za pomoč v težki sodnijski zadevi; M. T. B. Novo mesto, za dobljeno zdravje; C. D. Šmarje, za zdravje in srečo pri živini in se še priporočam; Č. C. Zibika, za ljubo zdravje in se še priporočam za popolno ozdravljenje; T. F. Grabonoš, zahvalim se, da se je našla neka zelo važna reč; J. F. Podpreska, za uslišanje neke važne zadeve; družina M. Vič, za večkratno uslišanje v raznih zadevah; I. P. Cirknica, za uslišano prošnjo v raznih zadevah; A. P. Pečica, za uslišano prošnjo v neki zadevi.

Prošnje.

Sv. Jožefu, sv. Mali Tereziji, sv. Bosku in služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: S. J. Ljubljana, za pomoč v neki važni zadevi; N. N. Sv. Marjeta, za ljubo zdravje sina, da bi lahko nadaljeval šolo; P. R. Dobrova, za ljubo zdravje; K. E. G. Radgona, za uslišanje v neki važni zadevi.

